

HOW ABOUT THE OTHERS

Utställning producerad av fotolinjen, YH Novia, 2012

How About the Others

Yrkeshögskolan Novia
Fotolinjen, utbildningsprogrammet för mediakultur

Utgivare: Yrkeshögskolan Novia, Fabriksgatan 1, Vasa, Finland
© Rebers, Lars & Westerlund, Emma samt Yrkeshögskolan Novia

Redaktion: Rebers, Lars (red.) & Westerlund, Emma
Grafisk form: Ilar Gunilla Persson

Tryckt version utgiven år 2012
ISBN: 978-952-5839-56-2 (print)

Online-version utgiven 2013
Novia publikation och produktion, serie P: Produktioner 2/2013
ISBN: 978-952-5839-57-9 (online)
ISSN: 1799-1625

www.fotokonst.fi

**PETTER FÄLLSTRÖM
NIKLAS NABB
INARI LEPISTÖ
LINA ENLUND
MAARIT IRENE HALO
FREDRIK HILLBOM
EMMI HYYPÄ
EVA-STINA KJELLMAN
SALLA PENTTILÄ
AINO VUOKOLA**

HOW
ABOUT
THE
OTHERS

FÖRORD

Utställningen som denna bok presenterar gjordes i samarbete mellan fotolinjen (utbildningsprogrammet för mediakultur) vid yrkeshögskolan Novia och Österbottens fotocentrum i Lappo under våren 2012.

Fotolinjen håller några utställningar varje år och vi är glada över det samarbete vi har med olika galerier. Att ge våra studerande erfarenhet av utställningsverksamhet är viktigt och något vi prioriterar högt. *How About the Others* var en mångsidig och intressant utställning som producerades av tredje årets studerande.

I augusti 2012 flyttade fotolinjen tillsammans med de övriga visuella utbildningsprogrammen vid Yrkeshögskolan Novia till det nybyggda campus Allegro i Jakobstad. Denna flytt var efterlängtad och vi trivs utmärkt i våra nya fantastiska utrymmen. I samma campus finns tre högskolor och totalt över 700 studerande som alla bidrar till en spänningande helhet och många samarbetsmöjligheter.

Fotolinjen vill rikta ett stort tack till Svenska kulturfonden för det bidrag som möjliggjorde utgivningen av denna publikation.

Hälsningar från fotolinjen,
Lars Rebers
Programansvarig, Mediakultur

LINA ENLUND

Skönheten i det fula

»*Ingen utbrister: 'Vad fult! Det här måste jag ta en bild av.'* Även om någon faktiskt sade så skulle det bara betyda, 'Jag tycker det där fula är ... vackert.'

Susan Sontag

Jag visade nyligen ett urval av mina fotografier för min farmor och bad om hennes åsikt om bilderna. Farmor tittade noggrant på bilderna. Det väsentliga för henne var att få reda på exakt vad motivet förestälde, vem som fanns i bilden och platsen jag fotograferat. Resten kvittade.

Min farmor gillade trevliga motiv, exempelvis morgonsolen som lyser på en idyllisk bro och en vackert blommande buske i ett frostbeklätt landskap. De bilder som inte föll henne i smaken var de svårdefinierbara. Klassiskt vackra motiv som solnedgångar i alla världens färger, gulliga djur, barn och blommor går hem hos majoriteten av befolkningen. Däremot har den genren bilder inte riktigt hittat sin plats inom fotokonsten.

Enligt mig är den största charmen med fotografering att man börjar se omvärlden med nya ögon. Dessa ögon är observanta och finner skönhet i för andra helt obegripliga saker. En kvist på marken, en spricka i en husfasad eller en soptunna kan fånga blicken och fascinera. Susan Sontag skriver att det fotografiska seendet blivit

mest utpräglat i fråga om okonventionella eller triviala ämnen, att man väljer motiv som är trista eller banala för att de tydligast visar kamerans förmåga att »se» (*Om fotografi*. 2001, s. 145).

Jag har i denna bildserie valt att fotografera sådana motiv som i sig själva inte är vackra delvis av den orsaken att dessa motiv bäst visar kamerans förmåga att se. Delvis är det något med förfall som fascinerar.

Jag upplever att förfall till en viss grad har romantiserats, många fotografer verkar exempelvis ha en förkärlek till förfallna byggnader. På något vis har det förfallna och icke perfekta alltid en djupare status än tillrättalagda och perfekta saker.

Min utmaning har varit att göra en vacker serie bestående av motiv med negativ laddning. Jag tror inte min farmor skulle gilla den här bildserien.

PETTER FÄLLSTRÖM

Between Breaths

Regnets närväro upphäver omvärlden en stund och för med sig en lågmäld ödslighet. Nyvaken framför badrumsspegeln med förnimmelsen av en dröm.

Fragmentariska visuella sekvenser som flyter ihop och en stämning som bleks ut alltefter man vaknar.

Andas in och låter den svala fuktiga luften fylla lungorna och håller andan. Ett meditativt vakuum mellan andetagen uppstår där inget särskilt händer. Bara väntan och tid att reflektera.

En gammal vän knackar på dörren, jag hälsar Ensamheten välkommen och låter den stanna till regnet är över.

HOW ABOUT THE OTHERS | 2012 NOVIA | PETTER FÄLLSTRÖM

MAARIT IRENE HALO

Relatica

Sana parisuhde on yleistynyt 90-luvulla, aikana jolloin styylaus kaiketi muuttui "yhdessä olemiseksi". En pidä siitä. Sanana parisuhde kalskahtaa korvaani ja saa minut ahdistumaan.

Sitä se on tehnyt jo vuosia. Ymmärsin syyn ihan vastikään. Tyttö tapaa pojan, huomaa hänen kauniit, tutkiskelevat silmäänsä. Poika on jo aikaisemmin kiinnittänyt huomionsa tytön hyvin muodostuneisiin pakaroihin. Vaihdetaan puhelinnumerot ja seuraavalla viikolla poika vie tytön elokuviin ja syömään, koska niin kuuluu tehdä. Vaikka oikeastaan hän ei edes pidä elokuvista.

Pidän valokuvassa sen hetkellisyystä, siitä, että voin Diane Arbusin tavoin halutessani vain vierailla ihmisten elämäässä. Hänen mukaansahan valokuvaussessa kamera tuo osaltaan vuorovaikutustilanteissa vaadittavaa rohkeutta. I will not say no to that.

Tyttö ja poika ovat nyt tapailleet useamman kuukauden. Eritteitäkin on vaihdettu siinä määrin, että jopa yhteenmuuttamisesta puhutaan. Pojassa täytyy olla potentiaalia, onhan sillä kuu ravussa. Mikä saa meidät näkemään jonkin tietyn ihmisen eri tavalla, eri valossa kuin muut? Joissakin tapauksissa varmasti on kysymys karismasta, mutta mitä muuta sen takana on? Minä en

koskaan voisi pitää kauniina ihmistä, joka on sisäisesti ruma. Mitä yhtälö siis vaatii? Kaikki tunnustanevat, että se vaatii jonkinasteista puoleensavetävyyttä, länsimaisissa kun järjestetyt avioliitot eivät ole niin yleisiä. Sen lisäksi vaaditaan edes jokseenkin samanlaisia arvoja, sammankaltaista taustaa en pidä tarvittavana muuttujana. Suurimpia riidian aiheita kai ovat raha ja siivoaminen.

Monesti näemme sen, minkä haluamme nähdä, sanotaan. Näyttelysarjaa kuvatessani ja työstääessäni kuitenkin huomasin, että kuvaamissani ruuduissa ei näkynytkaan se vuorovaikutus ja lämpö, jotka olivat kuvaustilanteessa jopa kliseisesti käsinkosketeltavissa. Miksi näin, jos kameran vaikutus tilanteeseen jätetään huomiotta? Minulle tämä osaltaan avasi ja selittiä valokuvan jonkinasteista valheellisuutta, ne eivät näytäkaan sitä, mitä niiden ajattelimme näyttävän. Ikään kuin kuvat olisivat ilmauksia jostain välitodellisuudesta. Ehkä niin onkin.

Valokuvat ovat kuvia todellisuudesta, mutta mitä kuvassa lopulta on. Jos niitä suurentaa liikaa, niiden laatu kärstii ja kuva pikselöityy jopa siinä määrin, että kohde voi menettää muotonsa. Toisaalta joissakin kuvissa on sellaista lisäärvoa, joka saa asiaan vihkiytmämättömänkin ymmärtämään, että tämä on hyvä kuva, oli se

sitten pikselöitynyt tai ei. Ilman sitäkin, että kuvassa oli si kolme vuotias veljentyttö.

Kuvien tulkinnasta puhutaan paljon ja syystä. Suuria ja vähemmän suuria tunteita. Joskus kitkerää, joskus vatsapohjaa kutkuttavia. Yhteistä kikattelua vilttin alla. Rakkaus tekee nuoreksi. Ehkä jopa niin, että väillä sanat, ehkä tavaratkin, lentävät. Minulle valokuvaus tällä hetkellä on jonkinlaista asioiden todentamista ja tutkimista, järjen ja tunteiden vuoropuhelua, joka koettaa selkeyttää usein mustavalkoisena minulle näyttävästä maailmaa. Vuorovaikutuksen tarve on kiistattomasti osa ihmisyyttä ja se onkin yksi minua askarruttavista puolista ihmisesä. Vuorovaikutamme niin monella tasolla. Pienelläkin kohtaanmisella voi olla merkitystä. Ottaisitko sen tunteen yhteenkuuluvuudesta ja harmoniasta, edes lomaromanssin ajaksi, jos saisit valita? Vaikka se saisi ajan juoksemaan ja silmät kastumaan? Mikä siinä toisessa olikaan, johon ihastuin? Jos minä saisin päättää, kaikki parisuhheet olisivat rakkaussuhteita.

Kuten Victor Burgin kirjassaan *Thinking Photography* toteaa, valokuvaussa tarvitaan aina valoa ja valoa heijastelevää ainetta. Samalla tapaa valoa tarvitaan myös suhteissa, jotta ne kestäävät. Ainakin usealle valokuvaajalle luonnonvalo on se kaunein. Käydään ulkona ja rakastetaan.

HOW ABOUT THE OTHERS | 2012 NOVIA | MAARIT IRENE HALO

FREDRIK HILLBOM

Relations

Fokusering,
fixering,
tvångsföreställning,
beroende.
Avskalning,
minimalism,
apati och tvångsmönster.

Jag fascineras av många saker, bland annat tanken om att vara så nära någon att man inte behöver göra något för att förstå vad den andra människan tänker och känner. Att bara existera med varandra.

»It is said that analyzing pleasure or beauty, destroys it. That is the intention of this article» Mulvey

EMMI HYYPPÄ

Fairy Tales

»He had told them he would come back for them. Hansel reminded his sister of their father's words as he placed his arms around the shivering Gretel. It was freezing cold. They had been waiting for a long, long time. Their tiny fingers started to turn into an ugly shade of green from the surrounding cold. Only the magical sparkle of the snow around them brought them some hope. He had told them he would come.»

»The darkness was overwhelming. Red could hardly move forward for her fear. Every little sound got the hair underneath her red hood to rise up. She was sure that danger was waiting for her, hidden somewhere in the many shadows around her. She was beginning to realize there was nothing to save her.»

»Alice was brave. She wasn't at all afraid. She was too busy pondering all the wonderous things around her. All the sounds, all the colours, all the wonderful smells. So what if the Queen of Hearts wanted her beheaded? Alice didn't care. She was in Wonderland.»

»She could hear a cackle in the distance somewhere as she was lying on the ground. It sounded evil, evil and pleased. She couldn't make out the familiar noises of the forest anymore. It all felt so uncomfortable. Snow White felt the red, perfect apple fall from her hand. Everything started to fade away.»

EVA-STINA KJELLMAN

Brandverket

I hundra år fanns brandverket på samma plats i Jakobstad i hörnet av Strengbergsgatan och Christinegatan. Huset ritades av den kände arkitekten Torben Grut och är en imponerande tegelbyggnad med sitt torn, sina välvda fönster och dörrar.

Jag bor ett stenkast från huset och har i alla år som granne hört sirenerna av brandbilarna och ambulanserna när det varit utryckning. På väg in till centrum har jag passerat huset, och ibland sett när brandmännen övat med sin stegbil på lördagseftermiddagarna. Ett hus fullt med modiga män och kvinnor, alltid till hands, alltid redo att rycka ut.

När jag fick veta att brandverket skulle flytta till en ny brandstation insåg jag att en era var på väg att ta slut. Huset skulle tömmas på brandmän för alltid. Nu eller aldrig var det tid att ta reda på mer om de här människorna som funnits så nära mig dygnet runt, men som jag visste så lite om.

Jag hade satt upp några mål för min upptäcktsfärd före jag påbörjade den. Jag ville ta ett arrangerat porträtt av människorna som jobbade på stationen, men även ge stationen rum i bilden.

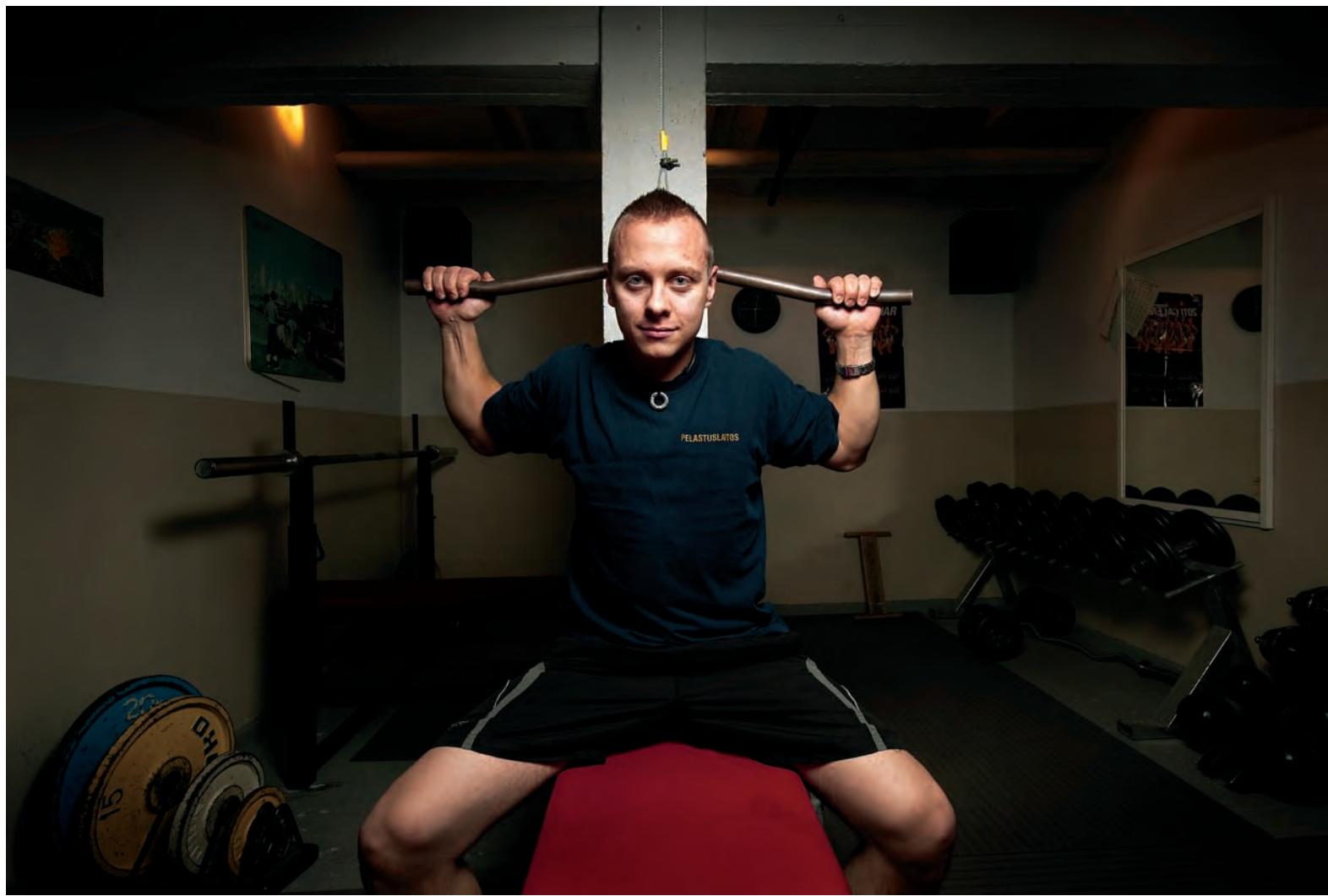
De avbildade skulle själv få välja en plats som på något sätt betydde något för dem, positivt eller negativt, för att ge bilden ett mervärde och göra den mer personlig.

Bilderna togs under november och december 2011, strax före allt blev nerpackat i flyttlådor och stationen tömdes för gott. För brandmännen blev fotoprojektet som en sista titt i bakspegeln. För mig var det en titt in bakom den maffiga rödteglade fasaden.

Det jag mötte var stolta yrkesmänniskor, som efter år, ja rent av decennier av tålmodigt väntande, äntligen skulle få flytta till en ny och rymlig station. Längtan dit var stor. Bort från slitna, trånga och oändamålsenliga utrymmen. Det var ganska lätt för dem att välja platser. Det var ofta i eller i närheten av ett utryckningsfordon för det var där de trivdes bäst, på utryckning. Inte i huset.

INARI LEPISTÖ

Turhat tärkeät tavarat

Sitä on joka paikassa. Sitä kertyy joka nurkkaan ja se lisääntyy kuin tauti. Vaikka siitä tuhoaisi suuren osan, hetken päästä sen määrä on kaksinkertaistunut. Kyseessä ei ole kodin bakteerikanta vaan roju; tavaran määrä, jolle ei näy loppua. Täydellisen Feng Shuin löytäminen nyky-yhteiskunnan tavararakkauksessa on lähes mahdotonta. Etenkin kun jotain tavaroita ei vain voi heittää pois.

Sarja esittelee ihmisiä ja turhia tärkeitä tavaroita. Yhdellä on kaapin pohjalla kymmeniä käyttökelvottomia muovipusseja, joita ei sovi heivata tunnearvon takia, toisella vanha kelamankka jonka vielä joku päivä voisi ehkä kunnostaa, kolmannella kofeiiniton-ta kahvia, joka tarttui kielimuurin kanssa mukaan ai-van turhaan, mutta koska purkki on täynnä tuntuu haaskaukselta kaataa se roskakoriin.

Susanna – muovipussit nuoruudesta

Maje – kofeiiniton pikakahvi

Tuure – rikkinäinen pedaali

Mirjam – perintönä saatu viinamitta

Kaarlo – rikkinäinen kelamankka

NIKLAS NABB

Cover Of Darkness

I'm tired It's a nightmare
I won't be a puppet on a string.

SALLA PENTTILÄ

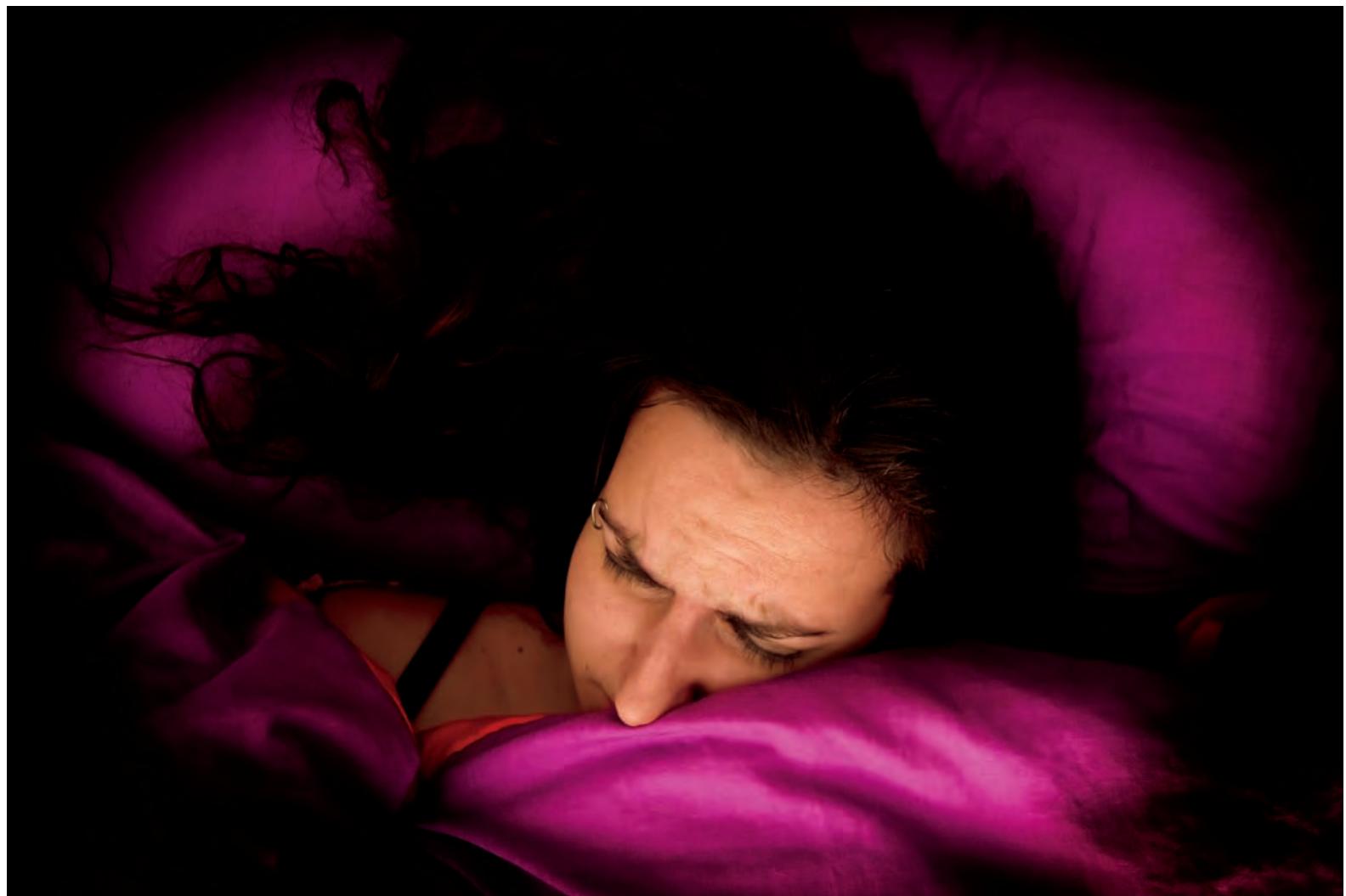
Sleepy sleepers – melkein uneksijat

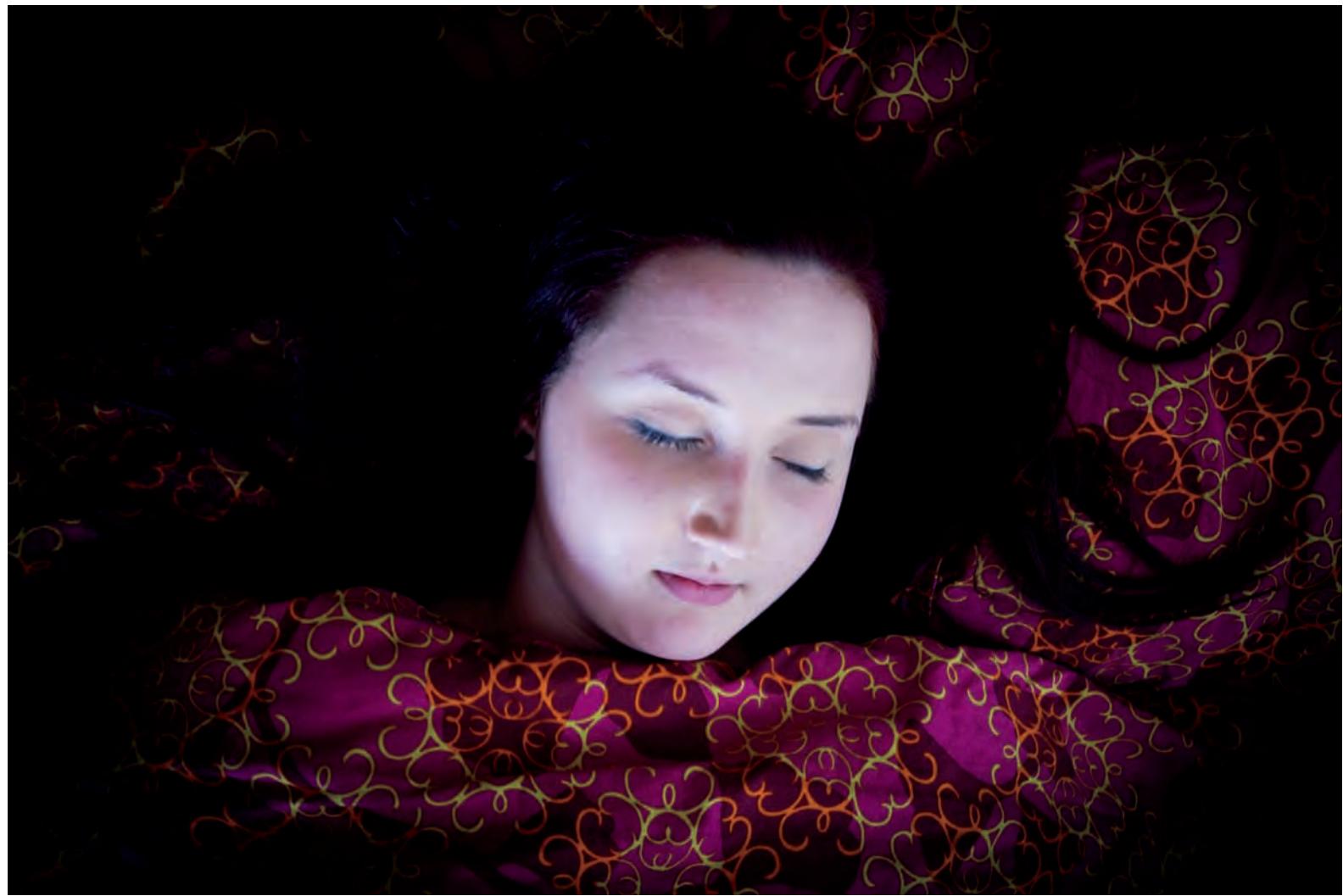
Työstin kuvasarjaa puhtaasti esteettisistä lähtökohdista. Kuvat ovat potretteja nukkumista teeskentelevistä ihmisiä. Pyrin luomaan vaikuttavia kuvia, tuomaan hieman unimaailmaa todellisuuteen, kuvaamaan jotain, joka usein jää kuvaamatta.

Mitä henkilöt mahtavat ajatella? Mistä he haluaisivat uneksia? Onko nukkuminen toivottu hengähdyystauko vai välttämätön paha? Anna mielikuvituksesi laukata.

AINO VUOKOLA

Läheiset

Vanhat mustavalkoiset valokuvat kiehtovat minua. Etenkin valokuvat omasta lapsuudestani. Aina yhä uudelleen ne herättävät kiinnostukseni, vaikka olen nähnyt ne jo monta kertaa. Minulle ne ovat ikään kuin todellisia valokuvia. Alkuperäisiä ja aitoja. Niissä kiteytyy kaikki oleellinen. Eletty elämä.

Miettiessäni elämääni pohdin usein, miksi juuri tiettyt hmiset ovat tulleet osaksi sitä ja miten he ovat vaikuttaneet minuun.

Näiden kahden asian vaikutuksesta minulle syntyi halu valokuvalle läheisiä ihmisiä. Halusin jatkaa sitä mustavalkoisten valokuvien sarjaa, joka pysähtyy perhealbumeissamme jossakin 2000-luvun alkupuolella digitaalivalokuvauksen myötä.

Kuvatessani läheisiäni halusin keskittyä olennaiseen – heihin. Pyrin saamaan kuviin sitä samaa aitoutta ja ajattomuutta, jota näen vanhoissa mustavalkokuvissa. Kuvattavikseni valitsin sekä ystäväni että sukulaismies. Kuvasin heitä siellä, missä satuin heidät sillä hetkellä tapaamaan. En ohjannut heitä liikaa säilyttääkseni heidän oman olemuksensa. Pyysin heitä katsomaan kameraan saadakseeni tallennettua intensiivisen hetken heidän elämästään.

Tämän projektin myötä tunsin tekeväni valokuvin jotakin merkittävää, merkittävää ainakin minulle. Nämä valokuvat jäävät osaksi minun elämäni kuvalista historiaa merkkeinä siitä, että kuvissa esiintyvät ihmiset ovat jättäneet siihen jälkensä.

TRADITION OCH SAMTIDA VERKLIGHET I FOTOGRAFI

– iakttagelser av studerandearbeten på
fotolinjen vid yrkeshögskolan Novia

Fotografi som konstnärlig uttrycksform har utvecklats snabbt under de senaste åren och årtiondena. Särskilt digitaliseringen breddar fotografins uttryck och då inte enbart i fråga om tekniska aspekter. Hur använder de studeranden dagens möjligheter och hur syns fotograferingens tradition hos de unga fotograferna?

Fotografins viktigaste egenskap i förhållande till andra visuella konstarter, som t ex målning och samtidskonstens processliknande arbetsmetod, är dess förmodade sanningenlighet. Det antas att fotografi representerar verkligheten och att det, styrd av det dokumentära, registrerar och bevarar vår värld. År fotografin på 2010-talet fortfarande sann och hur placerar sig dess användning som konst mellan fakta och fiktion? Mot denna bakgrund är det motiverat att granska verk skapade av fotografer i slutskedet av sina studier.

När bilden blir fotokonst krävs inte bara att man trycker på utlösaren, utan också att man väljer åt vilket håll steget tas: mot dokumentär bildjournalism, historiskt klassiska porträtt, surrealistisk öververklighet, det traditionella landskapets möjligheter i ljus, skugga, färg och form. Det finns mycket att välja emellan.

I Kjellmans projekt framförs den processegenskap som är typisk för nutidskonst och som baserar sig

på fotografens viktigaste, dokumenterande syfte. Arbetssättet respekterar fotografiets möjligheter att dokumentera något verkligt och förgängligt. Serien berättar om riktiga människor, som lever i världen precis så här och nu. På ett liknande sätt, dock med ekologisk betoning, skapar Lepistö sin bildserie när hon dokumenterar människor tillsammans med deras utvalda föremål.

Vuokola beskriver människor rakt och sanningsenligt i svartvita fotografier, utan synligare expressionism.

I Enlunds sätt att ordagrant beskriva skönhet i det fula handlar det om fotografiets abstraktion. I samtida konst har det estetiska fått vika undan, att beskriva det vackra och harmoniska ligger inte högt på värdeskalan. I stället har funderingarna kring fulheten, det ointressanta, världens visuella form och de så kallade icke-platserna vunnit popularitet. Enlund använder en dikotomisk konstellation som utgångspunkt för det vackra/fula. Surrealism som begrepp och inte som ett konsthistoriskt fenomen är ett användbart sätt att tolka flera av de unga fotografernas förhållningssätt.

Hillboms människoscener berättar om något överkligt, men med fotografins medel. De vitklädda modellerna är samtidigt verkliga och överkliga. Drömmens undermedvetna tillstånd var ett av de centrala elementen inom surrealismen.

Penttilä behandlar drömmen som ett konstgjort tillstånd, paradoxalt med både-och som utgångspunkt, där människorna lätsas sova. Vid drömmen, fantasin och sagan fastnar även Hyppä med sin serie Fairy Tales. De klassiska sagorna illustreras med den moderna fotografins medel när bildernas färger förstärks kraftigt enligt fotografens vilja.

Fällström har skapat en särpräglad helhet som utmärkt utnyttjat fotografiet i dess syfte. Bildvariationen, det mjuka ljuset, kompositionen och den slutliga, okonventionella framställningen, förvandlar smidigt den djupgående inre och yttre reseskildringen till fotokonst.

I Nabbs fotografier är landskapet det väsentliga. han regisserar bild-ens dramatik i nattens dramatiska ljus.

Bara några studerande tar slutligen till en uppenbart synlig bildmanipulering. Halo använder ett innehållsmässigt mycket klassiskt tema: mänskliga relationer. Men tekniskt skiljer hon kraftigt åt de mörka människofigurerna i förgrunden från den ljusa bakgrunden. De två elementen blir inte bara logiskt $1+1=2$, snarare föds en tredje dimension i fotografiet. Ett sorts mellanrum, vars otydlighet framhäver ämnets universella omöjlighet att definieras.

Maaria Niemi
konsthistoriker, bildkonstkritiker

TRADITIO JA NYKYTODELLISUUS VALOKUVASSA

– havaintoja Novian valokuvalinjan
opiskelijoista

Valokuva taiteellisena ilmaisumuotona on kehittynyt hyvin nopeatempoisesti viimeisten vuosien ja vuosikymmenten aikana. Erityisesti digitaalisuus avaa valokuvauskelle laajoja näkymiä ei ainoastaan teknisesti. Miten valokuvauksen valinneet opiskelijat käyttävät tämänpäivän mahdollisuksia ilmaisussaan ja miten näkyy valokuvataiteen traditio nuorissa kuvajissa?

Valokuvan keskeisin ominaisuus suhteessa muihin visuaaliin taidelajeihin, kuten maalaukseen ja nykytaiteen moniin prosessinomaisiin työskentelymetodeihin, on sen oletettu todennäköisyys. Sen oletetaan esimerkiksi todellisuutta ja tallentavan maailmaamme dokumentaarisen näkökulman hallitsemana. Onko valokuva totta yhä 2010-luvulla ja miten sen käyttäminen taiteena lopulta asettuu faktan ja fiktion välillä? Tätä lähtökohtaa vasten on perusteltua tarkastella nuorten valokuvaopintojaan loppuun saattavien valokuvaajien teoksia.

Kuvan muuntuminen valokuvataiteeksi vaatii pelkän laukaisimen painalluksen sijasta valintoja mihin suuntaan askeleen ottaa: kohti dokumentaarista kuvajournalismia, klassisen historiallista muotokuvausta, surrealistista ylitodellisuutta, maiseman traditiota valon ja varjon, värin ja muodon mahdollisuksina. Erikoisia vaihtoehtoja riittää.

Kjellmanin projektissa yhdistyy nykytaiteelle ominainen prosessinomaisuus, joka pohjautuu valokuvan

ensisijaiseen, puhtaan dokumentaarisseen käyttötarkoitukseen. Työskentelytapa kunnioittaa valokuvan mahdollisuksia merkitä muistiin joitain todellista ja katoavaa. Sarja kertoo todellisista ihmisiistä, jotka elävät maailmassa juuri nyt ja näin. Samankaltaisesti, joskin ekologisin painottein luo kuvasarjaansa Lepistö dokumentoidessaan ihmisiä tavaroineen.

Vuokola kuvailee mustavalkoisina otoksina ihmisiä suoran totuudellisina ilman suurta ekspressiota.

Valokuvan abstrahointi ja käsitteellistäminen on kyseessä Enlundin tavassa kuvata sanamukaisesti kauneutta rumuudessa. Esteettisyys on saanut nykytaiteessa väistyä, eikä kauneuden ja harmonian kuvaamista ole nostettu arvoasteikon kärkeen. Sen sijaan pohdinta rumuudesta, maailman visuaalisen muodon epäkiinnostavuudesta ns. epäpaikoista on ollut nosteessa. Enlund käyttää dikotomista asetelmaa kaunis-ruma lähtökohtanaan. Surrealismi käsitteenä, eikä taidehistoriallisena ilmiönä, on käyttökelpoinen tapa tulkita useakin nuoren valokuvaajan asennetta.

Hillbomin ihmisetelmat kertoavat jostakin ei-todellisesta kuitenkin valokuvauksen keinoin. Samanaikaisesti valkoisiksi puetut mallit ovat ja eivät ole todellisia. Unenalitajunta oli surrealismin keskeisiä elementtejä.

Penttilä käsittelee unta keinotekoisenä tilana, parodisaalisesti sekä-että lähtökohtana, jossa ihmiset näennäisesti nukkuvat. Uneen, fantasiaan ja satuun

kiinnitty myös Hyypän Fairy Tales. Klassiset sadut kuvittuvat nykyvalokuvauksen keinoin kuvan manipuloituessa vahvan väriillisesti tekijänsä tahtoon.

Fällström on luonut omintakeisen kokonaisuuden, joka on erinomaisesti valjastanut valokuvan tarkoitukseensa. Sisäisen ja ulkoisen matkakertomuksen syvälinen käsittely yltää vaivattomasti valokuvateeksi kuvien vaihtelevuuden, pehmeän valon, sommittelun ja lopullisen epäkonventionaalisen esillepanon ansiosta.

Maisema saa pääpainon Nabbin valokuvissa. Hän ohjaa kuvan dramatiikkaa yöllisen dramaattisessa valossa.

Lopulta vain harva ottaa käyttöönsä silminnähden voimakkaan kuvamanipuloinnin. Halo käyttää siällöllisesti hyvin klassista teemaa: ihmisseutua. Mutta teknisesti hän erottaa voimakkaasti tumman etualan ihmisiä ja valoisaa taustaa. Näistä kahdesta ei synny loogisesti ainoastaan $1+1 = 2$, vaan pikemminkin kahden summana valokuvaan syntyy kolmas ulottuvuus. Se on eräänlainen vältilä, jonka epämääräisyys korostaa aiheen universalia määrittelemättömyyttä.

Maaria Niemi
taidehistorioitsija, kuvataidekriitikko

HOW
ABOUT
THE OTHERS